

het visserijblad

Vrijdag 17 oktober 1975 — Nr. 42

GEMEENTE KOKSIJDE
BIBLIOTHEEK VISSERIJMUSEUM
OOSTDUINKERKE

ABONNEMENTEN : BINNENLAND 1 JAAR 1000 FR. — 6 MAANDEN 500 FR. — 3 MAANDEN 250 FR. — BUITENLAND 1100 FR. — HOLLAND 70 GULDEN — REDAKTIE, BEHEER, PUBLICITEIT EN DRUKKERIJ : H. BAELS-KAAI 30 OOSTENDE — TEL 70.77.13/70.77.14 — P.C.R. 41.89.87 — H.R.O. 25202 — DIREKTEUR P. VANDENBERGHE

HET VISSEN IN IJSLANDSE WATEREN

De stelling van IJsland voor de Verenigde Naties

ZITTING VAN 29-9-75 TE NEW-YORK

De heer Agustsson voor IJsland verklaarde voor de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties te New-York dat zijn regering besloten heeft tot de instelling van de 200 mijlszone omdat dit principieel reeds aanvaard werd op de Derde Sessie van de Internationale Conferentie over het Zeerecht gehouden in Genève van 17 maart tot 9 mei. Wel kwam het nog niet tot een eindstemming, maar juist daarom heeft onze regering, aldus de vertegenwoordiger van IJsland, geen beslissingen genomen met betrekking tot de rechten van de oeverstaten op de bodemrijdommen, noch in verband met de polu-tie, noch wat de wetenschappelijke onderzoeken noch de begrenzing van het kontinentaal plateau betreft. Wel was onze regering verplicht, beperkingen te leggen op de visvangst door de vreemde vlo-ten.

Motieven voor de visvangstbeperkingen voor vreemde vloten

Spreker gaf als voornaamste motieven voor het weren van de buitenlandse vissersvloot uit een 200 mijlzone het volgende op .

1) De visreserves in de zone omheen IJsland zijn en blijven de basis van de IJslandse economie. Het is een kwestie van leven of dood.

2) Bijna de helft van de vangsten in de betrokken zone worden gevangen door de buitenlandse vloot waaronder vooral deze van Groot Brittannië en van West-Duitsland. Door het feit dat deze landen in het bijzonder op de kleine vis jagen, is het belang van deze vangsten nog veel groter.

3) Door het feit dat zoveel nog niet-geslachtrijpe vis gevangen wordt, komt het vernieuwen van de visstock meer en meer in het gedrang. Het is de reden waarom de kabeljauw zich gemiddeld over zijn bestaansduur slechts éénmaal kan voortzetten, hetgeen een bedreiging vormt voor deze soort.

4) De huidige vloot van IJsland is op zichzelf voldoende groot om de beschikbare vis zelf te vangen.

Het is slechts om deze motieven dat de IJslandse regering, in overeenstemming met de door het merendeel der landen aanvaard principe, besloten heeft tot de uitbreiding van zijn territoriale wateren alleen met betrekking tot de visserij over te gaan. De betrokken landen die reeds zovele jaren de IJslandse kusten kwamen leegvis-sen, mogen zich nog gelukkig achten, dat zij niet gehouden zijn tot het betalen van een schadevergoeding wegens deze plundering.

Bereidheid van IJsland tot bilaterale onderhandelingen

Agustsson spreidde de bereidheid van zijn land ten toon om overeenkomsten te treffen met de landen met een traditionele ijslandvisserij. Hiervoor moet men echter volgende punten aanvaarden :

- 1) Erkenning van de door IJsland gevoerde politiek.
- 2) Het afschaffen en uitblijven van economische druk, zoals onder meer deze genomen door de West-duitse Bondsrepubliek die de toegang van de Westduitse havens heeft verboden aan de IJslandse vaartuigen en zijn veto heeft gesteld tegen toekenning aan IJsland van de voorkeurtarieven van de Europese Economische Gemeenschap.

VERDERE IJSLANDSE ARGUMENTEN VOOR INSTELLING VAN DE 200 MIJLENZONE

Het Ministerie van Buitenlandse Zaken van IJsland tracht zijn eenzijdige beslissing tot uitbreiding van de visserijrechten over een 200 mijlzone nog te verrechtvaardigen met het argument dat de toestand van de visstocks aan een dringende bescherming toe is. Het is inderdaad zo, dat met dubbel vangstcapaciteit door een moderne vissersvloot thans aangewend, toch maar éénzelfde totaalvangst verwezenlijkt wordt. Dit bewijst dus ten zeerste de verarming van de visgronden. Verder heeft de Internationale Raad voor het Onderzoek van de Zee, evenals de Noord-West-Atlantische Visserijkommissie in 1972 reeds geraamd dat de basis-

(Vervolg bladzijde 2)

DE VISPRIJZEN EN ONZE VISSERIJ

De Hollandse Visserijwereld van 10 oktober beklagt er zich over dat er in de prijzen van de vis nog steeds geen verbetering is waar te nemen. Men wijt dat aan het feit dat de voorraden van bevroren vis nog steeds groot zijn en dat deze een uitermate schadelijke invloed op de dagelijkse prijzen van de verse vis uitoefenen.

Dit verwondert ons niet als men weet dat in Holland en Duitsland grote stocks bevroren vis bestaan.

Die visserijvloten zijn er immers in de laatste jaren op gebied van vangkracht geweldig op vooruitgegaan.

Dat er in Engeland en bij ons een prijsverbetering is, hoeft niet te verwonderen. In Engeland ligt 40 th van de vloot op. In België vertegenwoordigt onze aanvoer van verse vis slechts een derde van het totaal verbruik, zodat automatisch tengevoerde van de verminderde aanvoer in de verschillende landen, minder verse vis wordt ingevoerd, de prijzen hier een bijna normaal peil hebben bereikt en de stocks bevroren vis bij ons niet belangrijk zijn.

De verdere beperkingen van de aanvoer, de algehele noodzakelijke stopzetting van de industriële visserij om de visstand niet verder uit te roeien, is een noodzakelijkheid waaraan men veel te laat begonnen is.

De genomen maatregelen zijn daarenboven ver van praktisch en alleen het afbakenen van bepaalde zones gedurende bepaalde tijdstippen van het jaar tijdens de voortplantingsperiodes kunnen zeer nuttig zijn, zoals IJsland dat zinnens is te doen met zijn visserijzones.

De toestand van alle reders blijft echter zeer kritisch.

Of een verhoging van de minimumprijzen op EEG-vlak de redding zal brengen, valt grotelijks te betwijfelen omdat de aangevoerde kwantums per schip veel verminderd zijn, men aangewezen is op een jaarkwantum, welke het stilleggen gedurende bepaalde periodes met zich brengt en de kostprijzen van de materialen in in het bijzonder van de brandstoffen zo zwaar wegen op een exploitatie, dat van winstgevende uitbating, garnaalvisserij uitgezonderd, geen sprake kan zijn.

Structurele maatregelen dienen genomen. Veel te lang wordt getreuzeld en over allerlei zaken gepraat, maar niets wordt snel en daadwerkelijk nuttig uitgevoerd.

Op het huidig ogenblik zijn het geen brieven, geen speeche, geen witte of zwarte boeken die de visserij zullen redden. Daden zijn noodzakelijk. Onze visserij hangt van te veel ministeries, van te veel onbevoegde ambtenaars in ons vak af, om praktisch en snel te kunnen handelen.

Van een hogere tussenkomst in de brandstofprijzen, is wel gepraat. Maar het blijft daarbij.

De rederscentrale is een administratie waar veel gebabbeld maar nog weinig praktische voorstellen van uitgaan.

Het is een soort administratie geworden, ambtelijk slecht geleid en voor de rest zoekt elkeen zijn zaakje te zien bespreken, maar daarom niet te zien oplossen.

Het bedrijf is in gans Europa ziek. Maar België als het kleinste land heeft middelen om er gedeeltelijk aan te verhelpen in afwachting dat een verbetering in het zicht is.

En dat zal voor 1976 niet het geval zijn.

P. Vandenberghe